

Ніколи я не знав, що так люблю

Максим Рильський

Ніколи я не знав, що так люблю —
До болю, до смертельного жалю —
Понад Дніпром срібlistі верболози,
Березу, що прозорі ронить сльози
На тиху, присмирнілу мураву,
Бур'ян в напівзасипанім рову,
Де часом вальдшнеп, поетична птиця,
Між листям жовтим від стрільця таїться.

Ніколи я не знав, як тяжко жити
Без солов'я, що в пісні аж тремтить
Тільцем своїм маленьким і гарячим...
(Коли таке ми раз в житті побачим,
Як бачив я в ліщині, при горі,
Насупроти рожевої зорі,
Над рідним ставом, — ніжної отрути
Ніколи нам, довіку не забути!)

Ніколи я не знав, що малюки,
Вітаючи нас помахом руки,
Коли наш поїзд між полями лине,
Дарують неоцінні нам перлини,
Які ревниво треба берегти.
Чужі перетинаючи мости,
Милуючися пишними містами,
На площі, що розквітли прапорами
І головами людськими киплять,
Я голосу не можу відігнати
Єдиного, що зве мене і кличе,
І заглядаєш ти мені у вічі,
І я руками тінь твою ловлю.

Ніколи я не знав, що так люблю.